

Τα πρώτα δύσκολα χρόνια

Οι πρώτοι μετανάστες στην Αμερική είχαν να αντιμετωπίσουν πολλά προβλήματα. Μετά τον πρώτο σταθμό στο Castle Garden του Ellis Island, ή Καστιγγάρι, όπως το έλεγαν οι Έλληνες, βρέθηκαν σε ένα κόσμο άγνωστο για αυτούς: καθώς δεν ήξεραν τη γλώσσα, δεν μπορούσαν ούτε να συνεννοηθούν με τους εργοδότες τους, ούτε να μάθουν πώς πληρώνονται ή ποια είναι τα δικαιώματά τους. Για να λύσουν το πρόβλημα, αρκετοί Έλληνες, πριν ακόμα φύγουν για την Αμερική, έκλειναν συμφωνίες με διάφορους μεσίτες που θα τους εξασφάλιζαν εργασία. Μόλις έφταναν εκεί, συναντούσαν τους πάτρωνες, που τους έβρισκαν δουλειά με αμοιβή, αλλά απαιτούσαν και ένα μέρος από το μισθό τους. Έτσι, τα χρήματα που τους έμεναν για να ζήσουν ήταν ελάχιστα.

Αυτός είναι ο γενικός κανών της Ελληνικής μεταναστεύσεως. Αν εξαιρέσει κανείς το πολύ έν είκοσι επί τοίς εκατόν, όλους τους άλλους Έλληνας της Αμερικής ημπορεί να τους συμπεριλάβει εις τον κανόνα τούτον - ημπορεί να τους φαντασθεί με την σκαπάνην και με το πτυάριον εις τας σιδηροδρομικάς γραμμάς, με τον λύχνον του μεταλλωρύχου εις τα ανήλια βάθη της γης, με τον πέλεκυν του υλοτόμου εις τα δάση, με το overall του βιομηχανικού δημιουργού εις τα εργοστάσια και όπου αλλού η αμερικανική επιχειρηματικότητα απασχολεί βραχίονας στιβαρούς δια την δημιουργίαν έργων και δολλαρίων. Τα ογδόντα τουλάχιστον εκατοστά των Ελλήνων της Αμερικής είναι εργάται, παράγουν καθημερινώς και ενίοτε νυχθημερόν, δημιουργικόν πλούτον.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΣ, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1912

*Greek town: Εδώ ζούσαν οι Έλληνες
ανθρακωρύχοι στο Bingham, στη Γιούτα.
(Helen Zeese Papanikolas, 1974)*

...στις στοές των ορυχείων

Εξάλλου, για όσους δούλευαν στα ορυχεία, οι συνθήκες εργασίας ήταν πολύ σκληρές: οι εταιρείες τούς υποχρέωναν συχνά να εργάζονται παραπάνω ώρες χωρίς αμοιβή και σπανίως έπαιρναν τις νόμιμες αυξήσεις στον μισθό τους. Μόνο τους όπλο ήταν αυτό της απεργίας που, στα χρόνια εκείνα, δεν ήταν εύκολο να χρησιμοποιηθεί. Μια μεγάλη απεργία στην πόλη Ludlow του Κολοράντο έμεινε στην ιστορία του εργατικού κινήματος στην Αμερική ως η «σφαγή στο Λάντλου»: πολλοί από τους εργάτες, τις γυναίκες και τα ανήλικα παιδιά τους σκοτώθηκαν εκεί. Πρωταγωνιστής στα επεισόδια ήταν ένας νέος από την Κρήτη, ο Ηλίας Σπαντιδάκης ή αλλιώς Λούις Τίκας, ο οποίος πλήρωσε με τη ζωή του τους αγώνες του για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας των εργατών. Το όνομά του έχει γίνει σύμβολο θάρρους και αποφασιστικότητας στην ιστορία του εργατικού κινήματος των Η.Π.Α.

... η απεργία στο Ludlow

Η κατάσταση στην οποία ζούσαν όσοι κατέβαιναν στις στοές ήταν τραγική. Τα λίγα χρήματα που κέρδιζαν, τους τα έπαιρναν πάλι πίσω οι εταιρείες που είχαν τα μεταλλεία και τα ορυχεία, αφού σ' αυτές ανήκαν ακόμη και τα χωριά που έμεναν οι εργάτες. Τα σπίτια, τα καταστήματα, ακόμη και το ταχυδρομείο ήταν ιδιοκτησία των εργοδοτών. Οι εργάτες ήταν υποχρεωμένοι να πληρώνουν το ενοίκιο, το γιατρό τους, ακόμη και το δημόσιο σχολείο της περιοχής. Δούλευαν δώδεκα ώρες τη μέρα, αλλά, τελικά, πάντα ήταν χρεωμένοι στην εταιρεία.

Η απεργία άρχισε στις 23 Σεπτεμβρίου του 1913, στα ανθρακωρυχεία του Ludlow, στο Κολοράντο των Η.Π.Α., τα οποία ήταν από τα μεγαλύτερα της Αμερικής και ανήκαν στην εταιρεία, του εκατομμυριούχου John Rockefeller. Από τις 13.000 εργάτες πήραν μέρος στην απεργία οι 11.000. Μεταξύ των 11.000 απεργών ήταν και οχτακόσιοι Έλληνες, με αρχηγό τους τον Λούι Τίκα. Οι απεργοί είχαν στήσει τις σκηνές τους από τον Σεπτέμβρη μπροστά στις στοές του ορυχείου και δεν άφηναν κανένα να μπει για δουλειά. Πέρασαν έτσι όλο τον χειμώνα, μέσα στο κρύο και στο χιόνι. Γιόρτασαν εκεί ακόμη και το ορθόδοξο Πάσχα του 1914, με την αστυνομία να τους έχει κυκλώσει. Την επομένη, άρχισαν τα επεισόδια και οι συγκρούσεις...

Louis Tikas (Ηλίας Σπαντιδάκης), σε φωτογραφία της εποχής, φορώντας το άστρο του αρχηγού του συνδικάτου. (Γεωργίου Π. Σταυρουλάκη 1998, σελ. 100)

Η εφημερίδα "The New York Times" στο φύλλο της 22ας Απριλίου 1914 έγραφε:

ALLEGED CAUSE OF BATTLE

Version Given by J. E. Lawson, Executive Member of Mine Workers

TRINIDAD, Col., April 22- (...) in a version given by John E. Lawson, executive member of the United Mine Workers of America, who returned to Trinidad from the Ludlow district. He said:

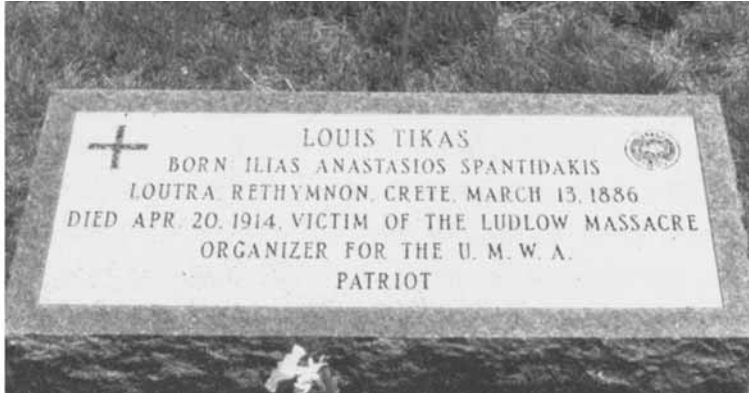
"Last Sunday the Greeks in the Ludlow colony were celebrating their Easter. They had a ball game. Five militiamen interfered with the sport. There was no fighting, however, at that time.

On Monday morning Major Hamrock sent for Luis Tikas to demand the release of some men from the camp. Tikas went to meet Hamrock and never returned. (...) It is my opinion that the first tents were set afire by explosive bullets. I know that ammunition of that character has been used by the militiamen. (...)

«... On April 20, 1914, a series of 3 signal bombs went off in the military camp. After the third one, bullets began ripping through the tents at Ludlow. Women screamed and people dodged. Children ran for their lives and hid in the basements under each tent. That evening, soldiers raced into the colony on horseback, dipped brooms in kerosene and torched the tents. Louis Tikas, leader of the Ludlow tent colony, was captured soon after the firing of the tents and was taken to the military camp. There, a Lieutenant Linderfeldt bashed his head in with a rifle, and as Tikas turned and staggered away, shot him 3 times in the back. Accounts say that his body and those of two others killed in the same fashion lay on the ground where they fell for a long time. Many of the families were marched by the bodies as the militia gathered people up and transported them to Trinidad. (<http://sangres.com/history/coalfieldwar01.htm>)

**από την ιστοσελίδα της πολιτείας Ludlow
The Colorado Coalfield War, 1913-1914**

Ο ακριβής αριθμός των νεκρών ποτέ δεν έγινε γνωστός, αφού οι δημοσιογράφοι δεν μπήκαν ποτέ στο χώρο του μακελειού και τα πτώματα μεταφέρθηκαν σε άγνωστα μέρη. Ανάμεσα στους νεκρούς και τραυματίες ήταν τουλάχιστον 11 παιδιά και 4 γυναίκες.

Σήμερα στο Ludlow έχει στηθεί από το σωματείο United Mine Workers of America μια επιτύμβια στήλη, με τα ονόματα των νεκρών του LUDLOW MASSACRE τα οποία έγιναν γνωστά: ανάμεσά τους, έντεκα παιδιά. Πρώτος στον κατάλογο ο L. Tikas (Γεωργίου Π. Σταυρουλάκη 1998).

VICTIMS OF LUDLOW MASSACRE
APRIL 20, 1914

LOUIS TIKAS AGE 30 YRS
JAMES FYLER AGE 43 YRS
JOHN BARTOLOTTI AGE 45 YRS
CHARLIE COSTA AGE 31 YRS
FEDELINA COSTA AGE 27 YRS
ONAFRIO COSTA AGE 6 YRS
LUCY COSTA AGE 4 YRS
FRANK RUBINO AGE 23 YRS
PATRIA VALDEZ AGE 37 YRS
EULALA VALDEZ AGE 8 YRS
MARY VALDEZ AGE 7 YRS
ELVIRA VALDEZ AGE 3 MO
JOE PETRUCOL AGE 41/2 YRS
LUCY PETRUCOL AGE 21/2 YRS
FRANK PETRUCOL AGE 6 MO
WILLIAM SNYDER JR AGE 11 YRS
RODGERLO PEDRECONE AGE 6 YRS
GLORIVA PEDRECONE AGE 4 YRS

Ομογενειακές επιχειρήσεις ...στις πόλεις της Αμερικής

Από τα πρώτα τους δύσκολα βήματα, στις βαριές εργασίες των σιδηροδρομικών γραμμών, των μεταλλωρυχείων και των ανθρακωρυχείων, οι περισσότεροι Έλληνες μετανάστες περνούν σιγά-σιγά και σε άλλα επαγγέλματα, κυρίως αστικά. Άλλωστε, όπως επιβεβαιώνεται και από τις επίσημες αμερικανικές στατιστικές του 1930 και του 1940, οι περισσότεροι Έλληνες στην Αμερική προτιμούσαν τα αστικά κέντρα. Σύμφωνα με την απογραφή του 1930, από τους 303.751 Έλληνες που ζούσαν στην Αμερική, 276.915 έμεναν σε αστικά κέντρα και 26.836 σε αγροτικές περιοχές (μόνον όμως 5.037 φαίνονται να ασχολούνται με τη γεωργία). Έτσι, από πολύ νωρίς, σε πολλές πόλεις των Η.Π.Α. υπήρχαν ελληνικές επιχειρήσεις όπως εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, ποτοπωλεία, παντοπωλεία, αλλά και ανθοπωλεία, πλυντήρια, σιλβωτήρια, θέατρα και άλλα.

Εξάλλου, από τις αρχές του 20ού αιώνα, ελληνικές επιχειρήσεις που είχαν την έδρα τους σε ευρωπαϊκές πόλεις μεταφέρθηκαν στην Αμερική. Οι επιχειρήσεις αυτές, με μεγάλη εμπειρία, δεν άργησαν να διακριθούν τόσο στην εμπορική, όσο και στην κοινωνική ζωή των πόλεων που εγκαταστάθηκαν

Ένα σπάνιο δημοσίευμα εφημερίδας του Κοννέτικατ (1957) για τη ζωή ενός από τους πρώτους «επιχειρηματίες της γωνιάς», του Nick, *The Hot Dog Man*.

... καταστηματάρχες και επιχειρηματίες

...μόλις κατορθώσει να ράψει εις καμμίαν γωνίαν του φορέματός του μερικάς εκατοντάδας δολλαρίων, μεταμορφώνεται αίφνης και απροσδοκίτως εις έμπορον πλανόδιον - αφήνει κατόπιν τους δρόμους και το κάρρον δια να γείνη απλανής καταστηματάρχης, και μίαν ημέραν εγκαθιδρύεται δυνάμει των νόμων της εξελίξεως εις έν από τα κεντρικότερα και πολυτελέστερα καταστήματα της πόλεως εις την οποίαν ήθλησεν...

Ατλαντίς, Απρίλιος 1912

ΜΑΡΜΑΡΑ ΣΤΙΛΒΩΤΗΡΙΩΝ

Εις τή εργοστάσιον ήμων έπιχειρηζόμεθα πικνός εβδους μάρμαρα, καλλιτεχνικός και εις τιμάς έκτός συναγωνισμού. Στείλατε τή μέτρα και ζητήσατε τιμάς.

Έχομεν μεγάλην παρακαταθήκην από πόδα μπρούντζινα, κάρβουλα και όλα τή είδη στιλβωτηρίων.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΑΡΜΑΡΩΝ

Σ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ, 209 E., 40th St., New York.

ΟΡΥΖΑ ΠΡΟΣ ΕΞΑΓΩΓΗΝ

Έχομεν από χείρας μεγάλην παρακαταθήκην όλων των ποιότητων όρύζης καταλλήλων δι' εξαγωγήν εις τήν Έλλάδα. Φορτώνομεν διαρκώς μεγάλας ποσότητας όρύζης δι' όλους τούς λιμένας τής Έλλάδος και αναλαμβάνομεν ναυλώσεις, άσφαλείας κλπ.

Παρέχομεν εύχαρίστως δείγματα και τιμάς.

Walter J. Moses & Co.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΙ ΕΙΣΑΓΩΓΕΙΣ ΟΡΥΖΗΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

116 Wall St., New York.

Τηλέφωνα: John 1782-1783.

ZIRA
Plain-End
CIGARETTES
10 for 5 Cents

Δύο χρηματικά Δελτία έντός έκάστου κυτίου.

ΤΑ ΔΕΛΤΙΑ ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ ZIRA έπαγγερόνται από χρημάτων και ύδρων.

Τή αγοράσεν ZIRA δι' όλες εύχαριστέσθων.

Κατασκευάζονται έπιτηδες δι' τά όρέγκασιν εις τούς ΕΛΛΗΝΑΣ. Δοκιμάσατε τή και δέν δέν άποκρίσητε πλέον άλλην μάρκαν, άν προτιμάτε Σιγαρέττα χωρίς έπιστάμιον.

Πωλούνται εις όλα τή καπνοπωλεία.

F. LORILLARD COMPANY
New York City

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΟΔΟΝΤΟΓ'ΑΤΡΕΙΑ
ΛΕΩΝΙΔΑ ΔΕ ΡΟΖΑ

Εις τή δία 'Οδοντογ'ατρεία μου έκτελείται κατ' ελλείων έπισημάτων έδοντογ'ατρών πύκν έδοντογ'ατρική έργασία κατά τούς τελευταίους κανόνας τής έδοντογ'ατρικής έπιστήμης. Είμαι εις θέση να έγγυηθώ άπείλως τήν τελειότητα τής έργασίας μου ως εν τής εδοντογ'ατρικής πύκνης μου ως έδοντογ'ατρείου έν Γαλλίη, Γερμανίη και Άμερικη.

Τή έδοντογ'ατρεία μου είναι έπισημασμένης κατασκευασμένη με όλα τή καλύτερα έργαλεία δι' τήν άποκρή έκτέλεσιν πύκνης χειροεργούτης έδοντογ'ατρικής έργασίας. Οι βοηθοί μου είναι έδοντογ'ατρεί με πύκνης και ικανότητα και πάντοτε πρόθυμοι να εύχαριστήσων τούς άποκρίστας δι' έμπεδον και άδυσχερούς έργασίας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΔΕ ΡΟΖΑ

ΕΙΝΑΙ ΑΔΕΛΦΟΚΑΤΑΓ'ΑΤΡΕΙΑ ΤΗΣ ΕΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΑΡΟΡΙΑΣ

613 EIGHTH AVE., 100 WEST 29TH ST.
METALY DOME AND ANGE DENTY (70MA 8TH AVENUE)
ΟΡΑΙ ΓΡΑΦΕΙΟΥ 9 Π. Μ. - 9 Μ. Μ. ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΚΑΣ 9 Π. Μ. - 2 Μ. Μ.

Ελληνικές επιχειρήσεις στις Η.Π.Α., στις αρχές του 20ου αιώνα

...περιπέτειες και δυσκολίες

Στην στήλη που ακολουθεί, ένα σπάνιο, ίσως και το αρχαιότερο δημοσίευμα για Έλληνα, έμπορο φρούτων στην Αμερική, μολονότι το όνομα, όπως τουλάχιστο είναι γραμμένο, δεν φαίνεται ελληνικό. Αξίζει να προσέξει κανείς τη χρονολογία – 1882 – και το γεγονός ότι ζούσαν και άλλοι Έλληνες εκεί από τόσο παλιά, οι οποίοι μάλιστα ενδιαφέρθηκαν για να βρουν το χαμένο συμπατριώτη τους.

A HUNTER FOUND DEAD

SAVANNAH, Ga., Feb. 1-Beltshassar

Richo, a well-to-do Greek fruit-dealer of this city, left home with dog and gun on a hunting expedition.

Nothing was heard of him for several days

and foul play was suspected. (...) The

Greek society of this city offered a reward of 50

\$ for his discovery, dead or alive.(...)

... New York Times (1857-Current file) Feb 2, 1882;

ProQuest Historical Newspapers, The New York Times, pg. 1

Ρατσιστικές επιθέσεις εναντίον εννέα ελληνικών καταστημάτων καταγράφονται στον αμερικανικό τύπο. (New York Times, 15 Ιουλίου 1907).

NINE GREEK CAFES WRECKED BY A MOB

Roanoke Rioters also stone the Mayor, Police Justice, And Police.

CONSUL IS ASKED TO ACT

Mayor says the Riots Are Shameful

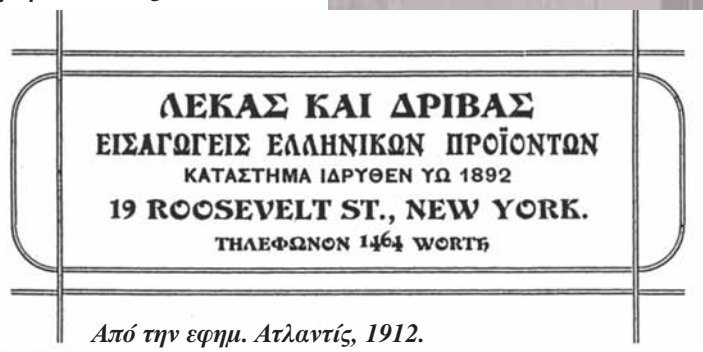
And Promises to Protect the

Greeks(.....)

Λίγο αργότερα, αρκετοί Έλληνες μετανάστες άρχισαν να ασχολούνται με επιτυχία με το εμπόριο καπνού και τη βιομηχανία τσιγάρων. Το εμπόριο των τροφίμων τράβηξε επίσης πολλούς Έλληνες στα πρώτα χρόνια της μετανάστευσης. Οι περισσότεροι από αυτούς ήταν μικροεισαγωγείς ελληνικών προϊόντων, όπως τυριών, λαδιού, κ.λπ., που τα προτιμούσαν οι Έλληνες μετανάστες, ασυνήθιστοι ακόμη στην αμερικανική κουζίνα. Ο πρώτος εισαγωγικός οίκος ελληνικών προϊόντων ιδρύθηκε στην Νέα Υόρκη το 1892 από τον Γεώργιο Λέκα και τον Γεώργιο Δρίβα, που είχαν έλθει από την επαρχία Επιδαύρου Λιμηράς του νομού Λακωνίας. Επίσης από νωρίς ασχολήθηκαν και με τα σιλβωτήρια, στα οποία γρήγορα διαδέχτηκαν τους Ιταλούς.

Ανθοπωλεία – Οπωροπωλεία

Από τα πρώτα επαγγέλματα των Ελλήνων μεταναστών ήταν και του ανθοπώλη, με τους μικρούς πλανόδιους πωλητές λουλουδιών στους δρόμους. Ο πρώτος Έλληνας ανθοπώλης στη Νέα Υόρκη ήταν ο Κωνσταντίνος Μπάμπης, που έφτασε ναύτης, με ένα ιστιοφόρο, κατά το 1852. Σύμφωνα με μια παλιά ιστορία, μια μέρα, ο Μπάμπης πήγε μια βόλτα στην 42η οδό, που τότε ήταν εξοχή, με κήπους και λουλούδια. Μάζεψε λίγα λουλούδια και στεκόταν σε μια γωνία του Bowery, κρατώντας τα στο χέρι, σαν ανθοδέσμη. Κάποια στιγμή τον πλησιάζει μια κυρία, του παίρνει τα λουλούδια και του δίνει ένα δολάριο, νομίζοντας πως είναι μικροπωλητής. Ο Μπάμπης, έκπληκτος στην αρχή, πήρε το δολάριο, την άφησε να φύγει και άρχισε να σκέφτεται να γίνει... ανθοπώλης. Την άλλη κιόλας μέρα άρχισε να μαζεύει λουλούδια και να τα πουλάει. Σε λίγο καιρό έγινε το πρώτο ελληνικό ανθοπωλείο στη Νέα Υόρκη.

Κάρο με άλογο και φρούτα. Μανάβης Έλληνας. Τίμιος, έμπιστος και φιλικός. Βοστώνη, 1920!!!

(εφημ. Boston Globe, 6 Δεκεμβρίου 1983).

Στα χρόνια που πέρασαν, πολλοί Έλληνες μετανάστες ασχολήθηκαν με το λιανικό εμπόριο λουλουδιών και φρούτων στους δρόμους της Νέας Υόρκης ή στους σταθμούς του υπόγειου σιδηρόδρομου, για να ιδρυσουν αργότερα καταστήματα σε διάφορα σημεία των μεγάλων πόλεων.

« John Peter Foundas would be up at 4 a.m., sit down to a huge breakfast of fresh waffles, oatmeal and orange juice fixed by his wife, Kay. Then he'd go out back to the stable where he lived in Grigg's Place, Allston, hitch up his horse and wagon and be off to the Boston Market district.

He'd get home late, between 4 and 6 p.m., after a 12- to 14-hour day peddling fruits and vegetables all over Allston and Brookline. It was the 1920s.

One stop was at 83 Beals street. There, as at all his customers' homes, he'd go in the back door, push open the screen, and leave the day's order on the kitchen table. "John the fruit man" was always welcome. The housewife always left the door open for him. He knew what they wanted for the week; he was trusted - just as he trusted his customers. He often was treated like one of the family, especially by this family just being started by Joseph and Rose Kennedy.

John Peter Foundas of Allston was the fruit and vegetable deliveryman in that Brookline neighborhood for 54 years, not retiring until 1973».

Η ΚΟΡΩΝΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΣΠΕΡΙΔΩΝ
ΟΠΩΣ ΚΑΘΕ ΧΡΟΝΟ ΕΤΣΙ ΚΑΙ ΕΦΕΤΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ
ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΑΝΘΟΠΩΛΩΝ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗΝ 13^Η ΜΑΡΤΙΟΥ
ΙΣ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣ GRAND BALL ROOM ΤΟΥ HOTEL
WALDORF ASTORIA
50^Η STREET & PARK AVENUE NEW YORK, N. Y.
ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ ΟΛΟΙ
ΙΘΗ - ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ - ΕΥΘΥΜΙΑ - ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ

Οι Έλληνες ανθοπώλες γρήγορα ίδρυσαν τις δικές τους επιχειρήσεις και έκαναν το σωματείο τους. Το 1946 ο ετήσιος χορός τους πραγματοποιείται σε ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία της Ν. Υόρκης, το Waldorf Astoria (εφημ. «Ατλαντίς», 15 Φεβρ. 1946)

ΑΓΟΡΑ - ΕΡΓΑΣΙΑ

Αρκετοί επίσης μετανάστες πουλούσαν φρούτα και λαχανικά στους κεντρικούς δρόμους των μεγάλων πόλεων.

Υπολογίζεται ότι στο Σικάγο, τη δεκαετία του 1920, υπήρχαν πάνω από χίλιοι πλανόδιοι οπωροπώλες, οι οποίοι μάλιστα είχαν ιδρύσει και Σύνδεσμο Οπωροπωλών.

Αργότερα αγόρασαν ή ενοικίασαν κτίρια, στα οποία άνοιξαν κανονικά μαανάβια, τις λεγόμενες «φρουτομαρκέτες» (Fruit Markets), επιχειρήσεις που ορισμένοι διατηρούν ακόμη και σήμερα.

Ο ΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ — 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1925.

ΑΝΩ ΤΩΝ 2.000 ΑΤΟΜΩΝ ΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΙΚΝΙΚ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜ. ΟΠΩΡΟΠΩΛΩΝ

Παντού γλέντι, χαρά και πανδαμόνιον πού ευχαρίστησε τόν καθένα κατάκαρδα. 'Ο γνωστότατος τῆς παροικίας μας δικηγόρος κ. Γ. Κυριακόπουλος, ὅστις ὡς γνωστόν προεδρεύει τοῦ καλοῦ τούτου σωματείου, ἦτο πανταχοῦ παρών καί, τὰ πάντα πληρῶν! Δι' αὐτό ἄλλως τε ἐθασίλευσε πανθομολογούμενη τάξις καί ἡσυχία (πράγμα σπάνιον εἰς ἑλληνικόν πικνίκ).

Σύγχρονες ελληνικές επιχειρήσεις στη Νέα Υόρκη, σήμερα.

Ζαχαροπλαστεία

Μία μεγάλη ελληνική επιχείρηση ζαχαροπλαστικής είναι η Uscanco Candy Company του Ευαγγέλου Μπουκίδη στο Davenport της Αϊόβας. Τα προϊόντα των εργοστασίων της πωλούνται σε όλες σχεδόν τις Πολιτείες της Αμερικής. Υπήρξε εποχή που μόνο στο Σικάγο ευημερούσαν 1.000 περίπου ελληνικές επιχειρήσεις ζαχαροπλαστικών, εγκατεστημένες σε κεντρικά σημεία της πόλης. Τα τελευταία χρόνια ο αριθμός αυτός περιορίστηκε πολύ και σήμερα οι ελληνικές επιχειρήσεις ζαχαροπλαστικής στο Σικάγο υπολογίζονται σε 350-400 ζαχαροπλαστεία και 8-10 βιομηχανίες. Μικρότερος και ανάλογος με τον πληθυσμό και την κίνηση των διαφόρων πόλεων είναι και ο αριθμός των ελληνικών ζαχαροπλαστικών σε άλλα μέρη της Αμερικής.

Διαφήμιση ζαχαροπλασλείου στο Σικάγο (εφημ. «Δημοκράτης», 30-10-1926).

Σπογγαλιεία

Μια ολόκληρη πόλη με σφουγγαράδες και ψαράδες από την Κάλυμνο, αλλά και από άλλα νησιά της Δωδεκανήσου, δημιουργήθηκε στο Tarpon Springs στη Florida, στην πλειοψηφία τους σφουγγαράδες. Ακόμη και σήμερα στην πόλη αυτή, με ελληνική εκκλησία και σχολείο, υπάρχουν δρόμοι με ελληνικές ονομασίες και πολλά καταστήματα που διατηρούν την ελληνική τους ονομασία.

Επίσκεψη του Ελευθέριου Βενιζέλου στο Tarpon Springs τη δεκαετία του 1920 (Ατλας της ελληνικής διασποράς).

Γουναρικά

Η δράση των Ελλήνων γουναράδων είναι στενά συνυφασμένη με την εξέλιξη της βιομηχανίας των γουναρικών στις Ηνωμένες Πολιτείες. Επειδή οι Μακεδόνες και γενικά

οι Έλληνες τεχνίτες ήταν πιο επιδέξιοι, οι καλύτεροι πελάτες ανέθεταν σ' αυτούς την επεξεργασία των δερμάτων. Ο έμπορος Κ. Σκαπέρδας, που ήρθε στις Η.Π.Α. πριν από το 1900, και οι αδελφοί Γιάγκου, που επεξεργάζονταν τις ουρές από τις ερμίνες και κομμάτια μινκ, ήταν από τους πρωτοπόρους. Οι τελευταίοι μάλιστα από τεχνίτες εξελίχτηκαν σε βιομηχάνους και απασχολούσαν πολλούς συμπατριώτες τους στο εργοστάσιό τους.

Λίγα χρόνια αργότερα οι αδελφοί Παπατίνα, που είχαν το εργοστάσιό τους στην Όγδοη οδό και Μακντούγκαλ, στο σημερινό Greenwich Village της Νέας Υόρκης, ειδικεύτηκαν στην επεξεργασία βιζόν. Οι πρώτοι γουναράδες ήταν όλοι σχεδόν από την Καστοριά. Μετά το 1910 άρχισαν να φθάνουν τεχνίτες και από τη Σιάτιστα και αργότερα και από άλλα σημεία της Ελλάδος και από τη Μικρά Ασία. Πολλοί από αυτούς κατάφεραν, ύστερα από λίγα χρόνια, να έχουν δική τους επιχείρηση.

Το 1912 υπήρχαν στη Νέα Υόρκη 44 Έλληνες εργοστασιάρχες και έμποροι γουναρικών, ενώ τη δεκαετία του 1950 οι Έλληνες βιομήχανοι γουναρικών ήταν 150 και οι Έλληνες εργάτες του κλάδου αυτού περίπου 2.000. Σήμερα

Ομογενείς με ελληνικές σημαίες που προετοιμάζονται για την παρέλαση της 25ης Μαρτίου στο Tarpon Springs (Άτλας της ελληνικής διασποράς).

ελάχιστοι Έλληνες παραμένουν στις επιχειρήσεις της γούνας.

Οι New York Times δημοσιεύουν απόφαση του Σωματίου Ελλήνων Γουνεργατών της Ν. Υόρκης να μειωθούν από 40 σε 32 οι ώρες εργασίας την εβδομάδα, προκειμένου να μειωθεί η ανεργία (New York Times, 4 Μαρτίου 1933).

FURRIERS CUT WORK TIME

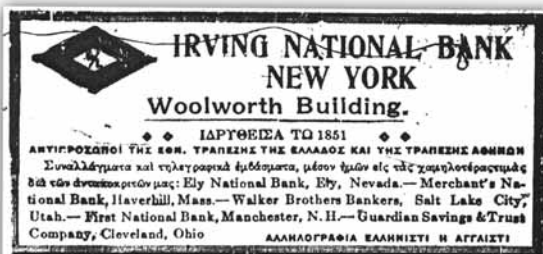
*200 Firms 32 -Hour Week
As Step to Aid Jobless.*

About 200 firms, members of the United Fur Manufacturers Association, Inc., will go on a thirty two - hour week next Monday, replacing the present forty-hour week, it was announced last night by Nicholas Mousmoules, impartial chairman of the industry. The employees are members of Greek Fur Workers Union, Local 70, of the International Fur Workers Union.

Τράπεζες

Μερικά από τα πρακτορεία ατμοπλοϊκών εταιριών μετατράπηκαν σε Τράπεζες, καθώς οι Έλληνες της Αμερικής έστελναν συχνά χρήματα στην Ελλάδα, όπως αυτό του Γιόκαρη στο Σικάγο, του Ν. Σταθάκου στο Salt Lake City (Utah), και του Ανάστου στη Βοστώνη. Ο Ιωάννης Γκοδάτος από την Καταβόθρα της Σπάρτης, ίδρυσε γύρω στα 1920 στο Wilmington, Del. την Τράπεζα Citizens Savings Bank, με μετόχους πολλούς Έλληνες της Πολιτείας του Delaware, την οποία διατήρησε μέχρι το 1934.

Το 1924 η Τράπεζα Αθηνών ίδρυσε

Διαφημίσεις ελληνικών τραπεζικών καταστημάτων (εφημ. Ατλαντίς, 8-12-1913)

υποκατάστημα στη Νέα Υόρκη. Η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδος ίδρυσε το 1930 υποκατάστημα στη Νέα Υόρκη, με γραφεία στην Wall Street και κατέκτησε αμέσως την εμπιστοσύνη του Ελληνισμού της Αμερικής.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ
BANK OF ATHENS

ΑΘΗΝΑΙΣ
METOXIKON KEΦAΛAIION KATABEBΛHMEHON ΔP. 60,000,000
ATHENS - GREECE

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

<p>EN EΛΛAΔI: 'Eν Πειραιτι, Πάτραις, Σόφω, Καλάμω, Τριπέλαι, Βόλω, Λέσβω, Θεσσαλονίκη, Καβάλλα, 'Ιακωνίσις, Χανίσις, 'Ηρακλείω, Ρεθύμνι, Λα, Αμύδι-Βαθύς (Σάμου). EN AIΓ'YΠTO: 'Eν 'Αλεξανδρείη, Καίρη Ζαγαζί.</p>	<p>EN TOYTKIA: 'Eν Κωνσταντινουπόλει ('Υποκατάστημα εν 'Ελλάδι μετ' Πρακτορείου εν Σμαματί), 'Αμισώ, Σμύρνη. EN KYΠPO: 'Eν Λεμεσώ. EN A'YTAIA: 'Eν Λονδών (No. 22 Fenchurch Street).</p>
--	--

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΔΙΟΝ ΣΤΕΦΑΝΟΥ, 'Αντιπρόεδρος, ΙΑΚΩΒΟΣ ΜΠΟΝΝΙΕ, Διευθύνων Σύμβουλος, ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΘΗΝΟΓΕΝΗΣ, ΣΤΕΦ. ΚΥ'ΕΝΙΔΗΣ, Βαρόνος Α. Δε ΝΕΦΑΙΖ, ΕΜΜ. ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗΣ, Κ. ΒΕΓΟΥ'Κ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΖΑΡΙΦΗΣ.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: **ΙΩΑΝΝΗΣ Κ. ΗΛΙΑΣΚΟΣ**
ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: "ΑΘΗΝΑΪΚΗΝ - ATHENOCLES"

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ δέχεται καταθέσεις εις χρυσόν, έτοιμ εις Φράγκα ή λίρας 'Αγγλικάς, αποδοσάς εις τό αὐτό νόμισμα, πληρώνει δέ τίκον:

3 ε)ο κατ' έτος διὰ καταθέσεις αποδοσάς εις πρώτων ζήτησιν.	5 ε)ο κατ' έτος διὰ καταθέσεις διαρκείας 2 έτων καί άνω.
3 1)2 ε)ο κατ' έτος διὰ καταθέσεις διαρκείας 6 μηνών.	
4 ε)ο κατ' έτος διὰ καταθέσεις διαρκείας 1 έτους καί άνω.	

'Επίσης δέχεται καταθέσεις εις ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ πληρώνσας εις πρώτων ζήτησιν μέχρι του ποσού ΔP. 2,000 καί έπι τόκω 4 ε)ο τό έτος.

*Όσοι έκ των μεταναστών θέλουσι νά αποστείλωσι χρήματα εις τήσ πατρίδας αυ, δύναται νά απευθύνωνται εις τούς κάτωθι σηματομενόμενους άντιστοιχευτάς μας ήτοι:

EN AMEPIKH: Είς τήσ American Express Co., Adams Express Co., American Bankers Association, Bankers Trust Co., The Chase National Bank, Irving National Bank, National Bank of Commerce, United States Express Co., Wells Fargo & Co., Knauth, Nachod & Kuhne, Lionelo Ferris & Co., Zimmerman & Forsay, New York.—Commercial National Bank, First National Bank, Fort Dearborn National Bank, Chicago, Ill.—The First-Second National Bank, Mellon National Bank, Union

Savings Bank, Pittsburg, Pa.—The California National Bank, Sacramento, Cal.—Wells Fargo Nevada National Bank, San Francisco, Cal.—The First National Bank Cincinnati, O.—First National Bank, Minneapolis, Minn.—National Bank of Commerce, St. Louis, Mo.—Wisconsin National Bank, Milwaukee, Wis.

EN KANADA: The Canadian Bank of Commerce, Banque Internationale du Canada, Bank of British North America.

EN BPAZIAIA: Banco de Brasil.

EN AP'ENTINH: Banco de la Nacion Argentina.

*Όσοι θέλουσι νά κάμωσι καταθέσεις παρ' η Τραπέζη 'Αθηνών δύναται νά στείλωσι τά έμβόλιματά των άπ' εσθείας είτε εις τή εν 'Αθήραις Κεντρικόν Κατάστημα τής Τραπέζης είτε εις οιοδήποτε των 'Υποκαταστημάτων της, παρ' ό θέλουσι νά γείνη ή κατάθεσις.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πρὸς άποφυγήν χρονοτριβήσ καί άσκαλιών παρ' τήσ άεργάρισιν των έμβολιμάτων, συστάται εις τούς ενδιαφερομένους νά φροντίζωσι έναυς τά αποστέλλόμενα τοια έκδίδωνται παρ' των Τραπεζών εις διαταγήν τής Τραπέζης 'Αθηνών.

Διαφήμιση της Τράπεζας Αθηνών στην εφημερίδα Ατλαντίς, 1912.

Δημοσίευμα των *New York Times* για την ίδρυση υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος στη Ν. Υόρκη, (*New York Times*, 10 Φεβρουαρίου 1930).

HELLENIC BANK OPENING

Local Agency of the National Bank of Greece Has \$1, 500,000 Funds

The Hellenic Bank Trust Company, organized as the agency here of the National Bank of Greece, will begin Business this morning at 51 Maiden Lane. It has a capital of \$1,000,000, a surplus of \$300,000 and reserves Of \$200,000.

*Ελληνικές τράπεζες
σήμερα, στις Η.Π.Α.*

Ξενοδοχεία

Από τις πιο παλιές ελληνικές επιχειρήσεις του είδους ήταν το Athens Hotel των Π. Πολυμέρη και Α. Ρίγκα στη Νέα Υόρκη, κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό του Grand Central στη 42α οδό, που λειτουργούσε μέχρι το 1920. Παλαιός επιχειρηματίας με ξενοδοχεία σε κεντρικά σημεία της Νέας Υόρκης ήταν ο κ. Ιωάννης Βενετός, ο οποίος είχε δύο πολυτελή ξενοδοχεία, το Mohawk Hotel στο Μπούκλιν και το Mohican Hotel στο New London του Connecticut. Επίσης, από τους πιο γνωστούς Έλληνες επιχειρηματίες είναι οι αδελφοί S. Gregory και Charles Taylor, οι οποίοι διατηρούν δύο από τα γνωστότερα ξενοδοχεία στη Νέα Υόρκη, το St. Moritz και το Buckingham, με δυναμικό 1300 κλίνες.

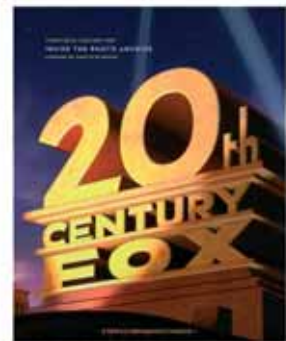
Θέατρο – Κινηματογράφος

Οι Έλληνες στις ΗΠΑ, μετά την πρώτη περίοδο της εγκατάστασής τους, άρχισαν να δοκιμάζουν τις δυνάμεις τους σε διάφορους τομείς, στο χώρο των επιχειρήσεων. Ένας τομέας που, εκείνη την εποχή, ήταν άγνωστος στην Ελλάδα, ήταν ο κινηματογράφος. Στην δεκαετία του 1940, από τους 16.000 κινηματογράφους που υπήρχαν στη χώρα, οι 1.000 ανήκαν σε ελληνοαμερικανούς επιχειρηματίες.

Το πρώτο «λαμπρό αστέρι» σε αυτόν το χώρο ήταν ο Αλέξανδρος Πανταζής από την Άνδρο. Ο Πανταζής, που ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του στο Dawson του Klondike της Αλάσκας γύρω στο 1900 και συνέχισε μετά στο Σιάτλ, κατάφερε μέσα σε λίγα χρόνια να έχει δικούς του κινηματογράφους σε κάθε μεγάλη πόλη της Αμερικής και ιδιαίτερα στις Δυτικές Πολιτείες. Στα μέσα της δεκαετίας του 1920, ο Πανταζής, γνωστός στη Δύση ως «ο βασιλιάς του κινηματογράφου», πούλησε την μικρή αυτοκρατορία κινηματογράφων του στις γνωστές εταιρείες Warner Brothers και RKO για πολλά εκατομμύρια δολάρια. Τα χρήματα από την πώληση τα επένδυσε σε μετοχές των εταιρειών αυτών. Δυστυχώς, ύστερα από λίγο, οι μετοχές του έχασαν την αξία τους, μετά τη γνωστή κατακόρυφη πτώση (the crash) του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, το 1929, και ο Πανταζής πέθανε το 1936, έχοντας χάσει σχεδόν όλη την περιουσία του.

Εκείνοι όμως που διακρίθηκαν ιδιαίτερα στον χώρο των κινηματογραφικών επιχειρήσεων ήταν οι αδελφοί Σκούρα, Κωνσταντίνος (Charles), Γεώργιος και Σπύρος. Ίδρυσαν μαζί το πρώτο τους θέατρο, το Olympia, στο St. Louis.

Σύμφωνα με στοιχεία του Υπουργείου Οικονομικών, ο Charles Σκούρας είχε το 1946 μεγαλύτερο εισόδημα από κάθε άλλο φορολογούμενο στις Η.Π.Α., με σύνολο αποδοχών \$568.144. Ο Σπύρος Σκούρας ασχολήθηκε με τις κινηματογραφικές επιχειρήσεις από το 1914 και μαζί με τα αδέρφια του είχαν στην ιδιοκτησία τους 563 κινηματογράφους. Από το 1942 υπήρξε πρόεδρος σε μια από τις πέντε μεγάλες εταιρείες της κινηματογραφικής βιομηχανίας, την Twentieth Century-Fox Film Corporation.

Σήμα της
Twentieth Century-
Fox Film
Corporation

Ιδιαίτερα ο Σπύρος Σκούρας συμμετείχε ενεργά στη διοργάνωση του Greek War Relief Association, την περίοδο της Κατοχής και του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Μαζί με τα αδέρφια του διοργάνωσαν πολλές φιλανθρωπικές δραστηριότητες. Μετά την Κατοχή ενίσχυσε σημαντικά την Αρχιεπισκοπή Αμερικής σε όλα τα έργα της και ιδίως στην ίδρυση του Ελληνικού Κολεγίου, ένα κτίριο του οποίου έχει

Ο Σπύρος Σκούρας με τον Πρόεδρο Αϊζενχάουερ, τον Αρχιεπίσκοπο Ιάκωβο και τον Τομ Πάππας.

το όνομά του. Τιμήθηκε από την ΑΧΕΠΑ, το ελληνικό κράτος και την Εκκλησία της Ελλάδος.

Μερικοί ομογενείς επιδόθηκαν στην εκμετάλλευση πετρελαιοπηγών στην Αμερική. Ο Βασίλειος Χέλης διέθεσε μεγάλα ποσά για την αξιοποίηση πετρελαιοπηγών στη Λουιζιάνα και το Τέξας και επεκτάθηκε αργότερα και σε άλλους τομείς. Επίσης, επιτυχία σημείωσαν και οι αδελφοί Σαϊνόπουλοι, εγκατεστημένοι από χρόνια στην Οκλαχόμα Σίτι.

Δημοσίευμα για την ετήσια χοροεπερίδα
του Συνδέσμου Ελλήνων Ιδιοκτητών
Εστατορίων Σικάγου

(εφημ. «Δημοκράτης», 1η Μαΐου 1926).

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ
ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΩΝ ΣΙΚΑΓΟΥ

Τὴν 21ην π. μηνὸς ὁ ἀρίστα λειτουργῶν Σύνδεσμος Ἰδιοκτητῶν Ἐστιάτοριων ἔδωκε τὴν ἐτήσιαν χοροεπερίδα τοῖς εἰς τὸ ἀριστοκρατικὸν Ξενοδοχεῖον LA SALLE. Μεταξὺ τῶν παρακολούθησάντων τὴν λαμπρὴν αὐτὴν χοροεπερίδα ἦσαν πολλοὶ ἐπίσημοι Ἕλληνες καὶ Ἀμερικανοί.

Πάντες ἔμειναν κατενθουσιασμένοι καὶ ἀνεχώρησαν ἀνταρτίωντες τὸ Συμβούλιον διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἐπεγράθησε.

Εστιατόρια

Μπορεί να πει κανείς χωρίς φόβο να βρεθεί μακριά από την πραγματικότητα, ότι με τις επιχειρήσεις εστιατορίων μπήκαν οι πιο γερές και μόνιμες βάσεις, πάνω στις οποίες στηρίχτηκε ολόκληρο σχεδόν το οικονομικό και κοινωνικό οικοδόμημα του ελληνισμού της Αμερικής.

Το εστιατόριο ήταν ο σταθμός, ο μεγάλος σταθμός, το φτάσιμο στο τέλος ενός ανηφορικού δρόμου, όπου οι Έλληνες μετανάστες, επιχειρηματίες πια, μπορούσαν να σταματήσουν οριστικά ή να ξεκινήσουν για μεγαλύτερες οικονομικές κατακτήσεις.

Οι πολλοί έμειναν. Και γέμισαν τις πόλεις της Αμερικής με τριάντα πέντε ως σαράντα χιλιάδες εστιατόρια στη δεκαετία του 1940-1950. Οι εστιατόρες στις μεγαλουπόλεις οργανώθηκαν σε σωματεία, συνδέσμους και συλλόγους. Έτσι μπόρεσαν να υποστηρίξουν καλύτερα τα δικά τους συμφέροντα, αλλά στήριξαν, παράλληλα, ως οργανωμένα πλέον σωματεία, τις κοινότητες, τα σχολεία και τις διάφορες δραστηριότητες της ομογένειας.

*Ελληνική ταβέρνα, σήμερα, στη
Νέα Υόρκη.*

Το καφεενείο

Το καφεενείο είναι ένας παλιός ελληνικός θεσμός με τον οποίο είχαν μεγαλώσει οι μετανάστες στην Ελλάδα και τον είχαν ανάγκη και στη νέα πατρίδα.

«Ο ρόλος του καφεενείου είναι για την κοινότητα, όπου και να βρίσκεται, σπουδαίος. Για τον Έλληνα μετανάστη ήταν μια ανάγκη. Εκεί, στο καφεενείο, εύρισκαν οι εργαζόμενοι μια ατμόσφαιρα που τους ήταν γνωστή και συνηθισμένη. Εκεί κάθονταν γύρω από στρογγυλά μικρά τραπέζια, ρουφώντας τον τούρκικο, όπως τον έλεγαν, καφέ τους, καπνίζοντας και συζητώντας, όπως πάντοτε, τα πολιτικά. Εκεί μαζεύονταν να διαβάσουν την ελληνοαμερικανική τους εφημερίδα, μέσω της οποίας κρατούσαν κάποια επαφή με τα ζητήματα της Ελλάδας. Πηγαίνοντας στο καφεενείο ο μετανάστης ανακουφιζόταν από τη νοσταλγία που τον έπνιγε. Στο καφεενείο εύρισκε κάτι να τον ταυτίζει με την Ελλάδα και να τον ευχαριστεί. Οι τοίχοι των καφεενείων ήταν γεμάτοι πάντοτε με εικόνες του Περικλή, βυζαντινών αυτοκρατόρων ή με σκηνές από τις νίκες στους βαλκανικούς πολέμους. Η κύρια εικόνα, βέβαια, ήταν του αιώνιου Παρθενώνα, με τον οποίον ο κάθε Έλληνας ταύτιζε το μεγαλείο της χώρας του. Πολλοί από τους μετανάστες λάβαιναν τα γράμματά τους στο καφεενείο, γιατί δεν είχαν μόνιμη διεύθυνση. Πολλά γράμματα ήταν καρφισωμένα στους τοίχους και περίμεναν τον παραλήπτη τους. Ήταν το καφεενείο επίσης κάτι σαν ταχυδρομείο. Εκεί μάλιστα έπαιρναν πληροφορίες για τους δικούς τους και για τα μέρη τους από άλλους μετανάστες, όσοι δεν έπαιρναν καθόλου ή σπάνια γράμμα από τον τόπο τους».

Μ. Μαλαφούρης

Καφετέριες - Ζαχαροπλαστεία - Αίθουσες Διασκεδάσεων (Banquet Hall)

Σε χιλιάδες μπορούν να υπολογιστούν σήμερα οι μοντέρνες πολυτελείς καφετέριες και τα ζαχαροπλαστεία Ελλήνων επιχειρηματιών στην Αμερική. Πόλεις όπως η Νέα Υόρκη και το Σικάγο έχουν καφετέριες, στις οποίες μπαίνοντας έχεις την αίσθηση, ότι είσαι σε καφετέρια της Αθήνας, με πελάτες από όλα τα μέρη της Ελλάδας.

Επίσης, πολλές μεγάλες αίθουσες εκδηλώσεων ανήκουν σε ελληνοαμερικανούς επιχειρηματίες. Εκεί γίνονται οι κοινωνικές, πολιτιστικές, πολιτικές εκδηλώσεις της ομογένειας.

